

Drumul inimii către Dumnezeu

Darul spovedaniei și al Împărtășaniei

● Postul Paștelui este o perioadă potrivită în care primim puterea de a merge mai departe pe drumul credinței

În lăuntru fiecărui om există o sete liniștită, uneori abia perceptibilă, alteori copleșitoare... dorul de Dumnezeu. Chiar și atunci când viața este agitată, când grijile și zgomotul lumii ne îndepărtează de seninătatea sufletului, această dorință rămâne acolo, ca o lumină mică ce nu se stinge niciodată.

Omul a fost creat pentru a fi în comuniune cu Dumnezeu. Nu pentru singurătate, nu pentru rătăcire, ci pentru iubire, pentru apropiere și pentru o legătură vie cu Creatorul său. De aceea, ori de câte ori ne îndepărțăm de bine, de adevăr sau de lumină, sufletul simte o neliniște pătrunzătoare. Acesta este glasul conștiinței, este dorul de a ne întoarce acasă. În marea Sa milostivire, Dumnezeu nu ne-a lăsat singuri în slăbiciunile noastre. El ne-a oferit un dar extraordinar: posibilitatea de a ne întoarce, de a ne curăți și de a începe din nou. În viața Bisericii, acest dar se manifestă prin două dintre cele mai profunde taine: spovedania și împărtășania.

Rănilor sufletului au nevoie de iertare și pace...

Spovedania este întâlnirea sinceră dintre om și Dumnezeu. Este momentul în care omul își deschide sufletul, își recunoaște greșelile și își lasă povara în mâinile milei divine. Nu este un act de judecată, ci unul de vindecare. Așa cum rănilor trupului au nevoie de îngrijire, tot astfel rănilor sufletului au nevoie de lumină, iertare și pace. Pentru ca spovedania să fie cu adevărat rodnică, este important ca omul să se pregătească pentru ea cu sinceritate și cu dorință reală de îndreptare. Pregătirea începe printr-o cercetare a propriei conștiințe. În liniștea inimii, fiecare se poate întreba unde a greșit, unde a rănit pe cineva, unde s-a îndepărțat de iubire, de adevăr sau de credință.

Nu este nevoie de cuvinte complicate atunci când ne spovedim. Este suficientă sinceritatea. În fața preotului, care este martorul și slujitorul lui Dumnezeu în această taină, omul spune cu simplitate greșelile sale, fără rușine și fără teamă, pentru că acolo lucrează mila lui Dumnezeu, nu judecata oamenilor. Important este să spunem păcatele așa cum sunt, fără să le ascundem sau să le înfrumusețăm, cu dorința de a nu le mai repeta. Spovedania devine astfel un început nou, o ușurare a sufletului și o redobândire a păcii interioare.

... dar Dumnezeu nu încetează să ne cheme mai aproape de El

După această curățire interioară vine Împărtășania, unul dintre cele mai mari daruri pe care Cerul le-a oferit pământului. Prin Sfânta Împărtășanie, omul vorbește cu Dumnezeu și Îl primește în însăși ființa sa. Este o comuniune profundă, o unire înfăptuită în mod miraculos între Creator și creatură, între iubirea divină și sufle-

tu omenesc. Pentru a primi Sfânta Împărtășanie, credinciosul se pregătește prin rugăciune, post, liniștea inimii și prin spovedanie. Nu este indicat să ne apropiem de această taină atunci când suntem stăpâniți de ură, de supărare sau când nu dorim să ne îndreptăm viața. Împărtășania nu este un simplu gest. Ea este o întâlnire profundă cu Hristos, iar sufletul trebuie să fie pregătit pentru această întâlnire. De aceea, Biserica ne îndeamnă să ne

apropiem de ea cu deosebit respect, cu smerenie și cu dorința de a trăi mai aproape de Dumnezeu. Înainte de ziua împărtășirii, credincioșii sunt chemați să țină post, să se roage și să participe la Sfânta Liturghie, unde preotul săvârșește această taină. În perioada în care ne aflăm acum, Postul Paștelui, aceste două taine capătă o semnificație și mai profundă. Postul nu înseamnă doar schimbarea alimentației. El este curățirea inimii. Este o

vreme de liniștire, de gândire și de întoarcere spre Dumnezeu. Prin spovedanie, omul își curăță sufletul, iar prin împărtășanie primește puterea de a merge mai departe pe drumul credinței.

Putem reveni la izvorul iubirii divine

În aceste momente omul înțelege că viața nu este o succesiune de zile și griji, ci un drum către lumină. Spoveda-

nia curăță sufletul, iar Împărtășania îl hrănește. Una vindecă, cealaltă întărește. Împreună, ele devin pași vitali pe calea apropierii de Dumnezeu. În vremurile acestea de restricte care parcă ne îndeamnă să privim numai spre exterior, aceste lucrări ale harului ne invită să coborâm în inimă. Acolo, în liniștea sufletului, descoperim că Dumnezeu nu este departe de noi. El este aproape, așteptând cu răbdare fiecare pas al nostru spre lumină. Aproximarea de Dumnezeu nu ne cere perfecțiune, ci sinceritate. Ea nu cere oameni fără greșală, ci inimi deschise. Iar spovedania și împărtășania sunt puntea de har prin care omul poate reveni mereu la izvorul iubirii divine. De aceea, ori de câte ori sufletul se simte împovărat, obosit sau rătăcit, există întotdeauna o cale de întoarcere. O ușă deschisă. Un braț părintesc care nu se închină niciodată. Aceasta este marea speranță a omului: că Dumnezeu nu încetează niciodată să ne cheme mai aproape de El.

